

Teď to vidím jinak, Denisa Hradilová

Už je to zase tady, škola a s ní i hodiny slohu. Člověk si pořád říká, jak je škola daleko-do by taky v Chorvatsku nebo na horách přemýšlel o blízcím se stereotypním vstávání na autobus a vypisováním poznámek.

Nicméně jednou to muselo přijít a opět nadešel čas být kreativní. Jenomže o čem psát? Můj pohled se změnil na spoustu věcí-škola, politika, volnost pohybu, cena zdraví... O koronaviru se mi psát nechce a politika není úplně nekonfliktní téma, takže mou oblíbenou vylučovací metodou, (kterou hojně využívám v testech z matematiky) jsem dospěla k tématu „škola“.

Snad všechna školčata se těší do školy. Už je nebaví poslouchat po obědě pohádky, omrzelo je celodenní hraní her... A ti prvňáčci jsou přece tak strašně drsní! Velké děti, co můžou všechno. Já sama jsem nebyla jiná-každé ráno jsem z okna tolik nenáviděné školky pozorně sledovala děti, které si to kráčely do školy. Ty děti, o kterých si celá moje družinka myslela, jak jsou úžasné, to-jak jsem při nástupu do školy zjistila-nemají zas tak lehké a už vůbec si nemůžou dělat, co by chtěly. Už někdy ve třetí třídě jsem v matematice vzpomínala na odpolední šlofiky a hraní her. Ze zasnění mě mnohdy vytrhlo až zjištění, že se můj výsledek ani trochu nepodobá tomu správnému na tabuli. Tak to šlo až do páté třídy. Jak se přijímačky na gympl blížily, mé sebevědomí sláblo a každodenní učení s mámou mi přišlo otravné. Přišly přijímačky... Když jsem vešla do budovy, všechno se mi zdálo strašně velké. Asi po patnácti minutách hledání jsem našla třídu, sedla si do lavice a dostala test. Byla jsem upřímně zděšená. V posledních minutách jsem napsala pár vět a papír odevzdala. No a protože čtete tento výkvět mé fantazie, je Vám už jasné, jak to dopadlo.

A tak jsem změnila názor na školu. Uvědomila jsem si, že člověk-přestože se má dobře- touží vždy po tom, co mají druzí i když neví, kolik z jejich vyprávění je pravda. Také jsem s potěšením shledala, že i takový divný tvor jako já se může začlenit do kolektivu normálních lidí a možná si i najít nějaké ty kamarády. Jinými slovy to, na co bych v první třídě ani nepomyslela.

To ale není všechno, na co jsem změnila názor. Je tu ještě jedna věc, která taky tak trochu souvisí se školou. Celý život jsem introvert. Na prvním stupni jsem se to snažila zakrýt, ale to vedlo jenom ke spoustě trapných situací. Teď to vidím jinak. Našla jsem si čtyři úžasné kamarádky a s jednou z nich dokonce sdílím mírnou úchylku na knihy, horory a krimi tematiku. Nemám potřebu se před někým přetvařovat, když vím, že se vždycky mám s kým bavit.

No a ať už tenhle skvost čte kdokoli, mám pro Vás jednu dobrou radu na závěr: Pokud někdy uvidíte bledé, mírně nezdravě vypadající dítě, které se v cizím prostředí chová jako prázdná skořápka nebo zombie, nesmějte se mu. Ani

zdaleka to totiž není jen schránka, která se bezcílně toulá tímhle světem. Je to člověk často chytřejší, než by se zdálo, který většinu dní tráví v pohodlí svého pokoje, kde obklopen kvalitní literaturou usrkává čaj a žije ve svém vlastním, fantastickém světě-ve svém vlastním příběhu, který ale nikdy nikomu nedá přečíst.